

adskillige, som bleve forhørte i denne Sag, erklære, at naar man ønskede hende bort fra Byen, var det, fordi det var til Besvær for Kommunen at have hende. Fru Dorteia Kjeldsen siger, at Fru Bransholm var ikke god mod Stifbørnene, medens Faderen levede, langt mindre efter at han var død, og Maria, der senere døde af Sukkersyge paa Hospitalet i København, beklagede sig ofte over, at Fru Bransholm var ond imod dem. Pakmester Th. Nielsens Vidnesbyrd gaa i samme Retning. Og Md. Karen Graakjær udtaler bl. a., at „paa Grønnepladsen bleve de mindre Børn spærrede inde som i en Faarefold, og ingen turde overskride denne Indhegning. Børnene hang efter Fru Bransholm paa Gaden, men det var det rene Hykleri og ækelt at se paa“.

Tømrer Mikkell Møllers Hustru siger, at en Gang, da en Pige var rømt fra Hjemmet hos Fru Bransholm, puffede og stødte Fru Bransholm uafbrudt den lille Pige paa Vejen ind til Byen, og Barnet græd stærkt paa Grund af denne unødvendig haarde Behandling.

Saadan kunde jeg fortsætte, men jeg henviser ærede Medlemmer til at læse det Afsnit af Forhørsakterne, som omhandler Udsagnene fra Struer, og De ville da se, at der er ikke en eneste af dem, der ere afhørte der, uden at de erklære, at Fru Bransholm var almindelig ilde lidt og hadet paa Grund af Børnenes Behandling.

Og naar jeg nu kommer til Handbjerg, viser det sig, at her er Forholdet det samme: alle de Personer, der afhøres fra Handbjerg, erklære, at Fru Bransholm er ond mod Børnene. Altsaa har jeg ved min Kampagne kun været Talsmand og Talerør for en længe tilbagetrængt, gennem Aarene opsamlet Harme mod Fru Bransholm. Jeg har allerede i Gaar ganske kort henvist til, hvad Stationsforstanderen P. O. Petersen, der gennem Aaringer har haft Lejlighed til at følge Børnene, idet Børnehjemmet kun ligger et Bøsseskud fra Stationen, siger: „Han bad for Børnene, at de kunde slippe for Prygl, men han troede ikke, det hjalp“. Han siger endvidere, at en Gang var en ung Pige bleven narret til „Hebron“ under Paaskud af, at hun skulde være til Hjælp for Hjemmet, men hun gik derfra nogle Dage efter, idet hun sagde: „Jeg kan ikke være med til dette Hykleri; naar de endda vilde leve som gudfrygtige Mennesker, men det gøre de ikke!“ Han finder, det er raat, at Fru Bransholm sender disse halvvokne Pige-børn barbenede og iførte for korte og

lasede Klæder til Handbjerg Station efter Varer, som ere komne med Banen.

Lærer Jens Kirk Lind, der er Missionsmand og Brodersøn til et Medlem af Bestyrelsen, Missionær Lind, siger, at han saa en Gang 7—8 Pigebørn komme med Toget, flyve Fru Bransholm om Halsen og raabe: Moder! og et Øjeblik efter saa han de samme Pigebørn staa bag ved hende og vrænge Næse og gøre Grimasser ad hende. Det er at opdrage Børnene til Hykleri.

Forkarlen paa Handbjerg Hovgaard har fortalt, „at en Gang Fru Bransholm havde inviteret Byens Børn til Skovfest paa „Hebron“, havde hun instrueret „Hebron“s Børn til at sige nej Tak, naar Chokoladen blev budt om anden Gang. De lystrede alle med Undtagelse af en nyankommen Pige, der sagde ja Tak! Hun fik ogsaa en Kop til, men bagefter skal hun have faaet sin Uvidenhed at føle paa en ganske eftertrykkelig Maade.“

Og Indremissionsmanden Lærer Linds Fader kendte den lille Monika fra hendes Faders Tid og bad ofte om, at hun maatte besøge dem, men det blev altid nægtet. Monika gik barbenet og laset klædt, og i den Paaklædning sendtes hun til Handbjerg i Ærinde.

Jeg tror, dette maa være nok til at karakterisere, hvad der er fremkommet i Forhørene fra Personer i Handbjerg angaaende Forholdene paa „Hebron“.

Der er dernæst den Anklage, jeg har rejst vedrørende Ellen. Denne lille Pige kommer til „Hebron“ $3\frac{1}{2}$ eller maaske 3 Aar gammel, og hun forlader det 5 Aar gammel. Da Fru Bransholm ikke godvillig vil overlade hende til Faderen, henvendte han sig til mig, og jeg bad da Kongens Foged om at være mig følgagtig derop. Jeg faar hende saa udleveret, uden at Kongens Foged maa træde til, idet Fru Bransholm ved min Ankomst erklærer, at Barnet skal faa Lov at følge med, men dog maa hun ikke tage mig i Haanden, men derimod Kongens Foged, der ledsager mig. Det er karakteristisk, at da vi komme ud paa Vejen, siger Fuldmægtig Rendahl og jeg til den lille 5 Aars Pige: „Naa, Ellen, nu skulle vi ind til Struer, og saa skal du faa en Dukke.“ „Faar jeg en Dukke?“ „Hvad har du af Legetøj?“ Hun har intet Legetøj. Fru Bransholm har i Forhørene talt om, at den 5aarige Ellen ødelagde de andre Pigers Legetøj. Men Sagen er den, at Ellen har intet Legetøj. Ellen har været det lille Barn, som skulde bruges af Fru Bransholm til